

УДК 811.162.1'37:81-11

Ewa Bargiel,
Monika Kresa
Uniwersytet Warszawski

**POJĘCIE TAŃCA W UJĘCIU HISTORYCZNYM
(NA PODSTAWIE DANYCH LEKSYKOGRAFICZNYCH)**

Niniejszy artykuł jest próbą spojrzenia na taniec z punktu widzenia lingwistyki. Korzystając ze słowników i korpusów tekstów, sprawdziłyśmy, jakie znaczenia są, a jakie były tańcowi przypisywane, przeanalizowały także sposób definiowania tańca przez słownikarzy na przestrzeni od XV do XXI w. Do analizy włączyłyśmy również związane z tańcem frazeologizmy w celu zbadania ich żywotności.

Taniec, jako zjawisko kulturowe, towarzyszy ludziom od tysiącleci. Poświęcono mu wiele prac, zarówno teoretycznych, jak i socjologicznych, historycznych czy psychologicznych. Jednakże nie powstało jeszcze żadne opracowanie tańca z punktu widzenia lingwistyki, dlatego postanowiłam zająć się tym zagadnieniem.

Cel badań. Zarysowane w artykule niniejszym badania są punktem wyjścia mojej pracy magisterskiej, w której zajmuję się leksemem *taniec* oraz wyrazami z gniazda tworzonego przez ten wyraz. Na potrzeby prezentacji zajmę się znaczeniami *tańca* oraz sposobami jego definiowania, które możemy zaobserwować na podstawie danych leksykograficznych. Interesuje mnie zatem, czy oprócz podstawowego, wszystkim znanego znaczenia, miał taniec znaczenia dodatkowe, poboczne, a jeśli tak, to czy dawniej były one inne niż współcześnie. W związku z tym, że podstawą moich badań jest w dużej mierze materiał wyekscerpowany ze słowników, chciałabym również przyjrzeć się definicjom słownikowym i odpowiedzieć na pytanie, co o postrzeganiu tańca mówi sposób skonstruowania tych właśnie definicji. Do analizowanego przeze mnie materiału postanowiłam włączyć również związki frazeologiczne. Niniejszy artykuł jest próbą przeglądu mechanizmów ich kreacji, a także funkcjonowania i językowej żywotności. Celem mojej analizy jest zatem próba odpowiedzi na pytanie, czy taniec i oscylujące wokół niego frazeologizmy, to na przestrzeni wieków XV-XXI językowa zmienna czy stała.

Podstawa materiałowa. Większość danych leksykograficznych, na których opieram swoją analizę, wyekscerpowałam ze słowników, wśród nich: słowników ogólnych języka polskiego (dawnych, współczesnych, jak również stworzonych w XX wieku, ale obejmujących leksykę dawną), etymologicznych i frazeologicznego. Są wśród nich:

– Grzegorza Knapiusza *Tezaurus latino-polono-greacus*, wydany w Krakowie w 1621 r. (SKnp). *Jest to pierwszy słownik historyczny, w którym zostało odnotowane hasło taniec.*

– Michała Abrahama Trotza Nowy dykcyjonarz, wydany w Lipsku w 1764 r. (S_{Tr}). *Jest to pierwszy słownik trójjęzyczny, w którym język polski uwzględniony został (na pierwszym miejscu) wraz z językami nowożytnymi – niemieckim i francuskim. Autor podaje najpierw hasło w języku polskim, potem jego odpowiednik w języku niemieckim (pisany gotykiem), a następnie – francuskim.*

– Samuela Bogumiła Lindego Słownik języka polskiego, wydawany w Warszawie w latach 1807–1814 (SL). W tym pierwszym słowniku języka polskiego po raz pierwszy na tak dużą skalę (ok. 800 utworów) wykorzystano teksty źródłowe od XVI do początków XIX wieku. Należy zauważyć, że w przeciwieństwie do niektórych poprzedników, Linde wskazywał w miarę dokładnie pochodzenie cytatów, dzięki czemu słownik można potraktować również jako korpus polszczyzny historycznej.

– Słownik języka polskiego pod red. A. Zdanowicza z roku 1861, zwany wileńskim (S_{Wił}). *Bazą tego opracowania leksykograficznego był w dużej mierze słownik Lindego, autorzy dodali do niego również słownictwo najnowsze. Umieścili w swym dziele regionalizmy i wyrazy potoczne, a przede wszystkim – terminologię. Pewnym novum było wprowadzenie definicji encyklopedycznych – słownik ten miał mieć charakter dydaktyczny.*

– Słownik języka polskiego J. Karłowicza, A. A. Kryńskiego, Wł. Niedźwiedzkiego, wydawany w Warszawie w latach 1900–1927 (tzw. słownik warszawski) (S_{War}). W porównaniu z poprzednimi słownikami ma on o wiele większą liczbę haseł, jest bogatszy zarówno o leksykę dawną, jak i najnowszą, a przede wszystkim – gwarową.

Jeśli chodzi o słowniki współczesne, ale rejestrujące leksykę dawną, mogłam skorzystać jedynie ze *Słownika staropolskiego* pod red. Stanisława Urbańczyka, wydawanego w latach 1953–2002 (S_{stp}). W pozostałych słownikach (*Słownik polszczyzny XVI wieku*, red. M. R. Mayenowa, F. Peplowski; *Elektroniczny słownik polszczyzny XVII w. i I. połowy XVIII w.*) hasła na literę "t" nie zostały jeszcze opracowane. *Słownik staropolski* obejmuje słownictwo najdawniejsze, do 1500 roku, pochodzące z polskich tekstów lub polskich glos do tekstów łacińskich.

W swych badaniach wykorzystałam również następujące słowniki etymologiczne:

– A. Brücknera Słownik etymologiczny języka polskiego z 1927 r. (S_{Br}). Jest to pierwszy słownik etymologiczny języka polskiego.

– W. Borysia Słownik etymologiczny języka polskiego z 2005 r. (S_{Bor}). Autor przedstawił w nim przede wszystkim pochodzenie wyrazów rodzimych oraz dawnych zapożyczeń – dzięki czemu znalazło się w nim również hasło *taniec*.

– Krystyny Długosz-Kurczabowej Wielki słownik etymologiczno-histeryczny języka polskiego z 2008 r. (SDK). Słownik ten ma charakter popularnonaukowy: autorka nie tylko objaśnia etymologię zarówno bardzo starych wyrazów, jak i najnowszych zapożyczeń, lecz także pisze o ich historii, wskazując na czynniki zewnątrzjęzykowe mające wpływ na życie wyrazów.

Spośród współczesnych słowników ogólnych języka polskiego wykorzystałam następujące:

– Słownik języka polskiego, pod red. W. Doroszewskiego, wydawany w Warszawie w latach 1958–1969 (SDor). Zawarte zostało w nim słownictwo polskie od drugiej połowy XVIII wieku aż po połowę wieku XX. Autorzy haseł przytaczają cytaty ze źródeł drukowanych. Poza innymi niewątpliwymi zaletami tego słownika podkreślić należy szerokie uwzględnienie związków frazeologicznych.

– Inny słownik języka polskiego, red. M. Bańko, wydany w Warszawie w 2000 r. (SBań). Słownik ten *inny* jest dlatego, że choć podaje szczegółowe informacje gramatyczne, to definiuje słowa w sposób możliwie najprostszy. Podstawą tego opracowania był Korpus Języka Polskiego PWN. Stąd pochodzą przykłady i to na podstawie danych korpusowych tworzone były definicje.

– Uniwersalny słownik języka polskiego, pod red. S. Dubisza, wydany w Warszawie w 2003 r. (SDub), który obejmuje słownictwo polszczyzny ogólnej z drugiej połowy XX wieku. Pomimo że słownik ten miał być z założenia jednojęzyczny, objaśnia słowa pochodzenia obcego, które w ostatnich czasach zadomowiły się w języku polskim. Autorzy unikają natomiast definicji encyklopedycznych.

Na potrzeby badania współczesnych związków frazeologicznych wykorzystałam *Słownik frazeologiczny języka polskiego* S. Skorupki wydany w 1967 roku (SSkor). Zamierzeniem autora było stworzenie słownika, który będzie pokazywał nie tylko utarte połączenia wyrazowe, lecz także konstrukcje nieco luźniej zespolone.

Poza wymienionymi słownikami podstawą ekscerpcji materiału były również:

– Narodowy Korpus Języka Polskiego (NKJP), który gromadzi ponad półtora miliarda słów notowanych w różnych typach źródeł. Dzięki dwóm wyszukiwarkom (Pelcra i Poliqarp) można przeszukiwać korpus, stosując różnorodne języki zapytań.

– *Korpus polszczyzny historycznej* stworzony przez Janusza S. Bienia i Krzysztofa Szafrana na potrzeby projektu IMPACT (KPH). Korpus (podpięty pod wyszukiwarkę Poliqarp) gromadzi teksty historyczne – głównie druki ulotne z XVI-XVIII wieku oraz tekst pierwszej polskiej encyklopedii – *Nowych Aten* Benedykta Chmielowskiego. Pod wyszukiwarkę Poliqarp podpięte są również wykorzystywane przeze mnie słowniki – SL i SWar – oraz *Słownik polszczyzny XVI wieku*, który (jak wspomniałam) nie

notuje wprowadzić hasła *taniec*, ale sam *taniec* pojawia się w cytatach egzemplifikujących inne hasła, dlatego ze wszystkich trzech słowników korzystam na zasadzie korpusów.

Analiza leksykograficzna. Definicje słownikowe. W kwestii pochodzenia wyrazu *taniec* badacze [1: 565; 2: 626; 3: 655–656] są zgodni. Wyraz ten został przeniesiony do polszczyzny z niemieckiego *Tanz* w XV wieku. Dodatkowo K. Długosz-Kurczabowa wyjaśnia, że na gruncie języka polskiego nastąpiło wprowadzenie "e" ruchomego i ubezdźwięcznienie spółgłoski wygłosowej.

Najdawniejsze użycie wyrazu *taniec* poświadczane przez Sstp [4: 9: 117–118] pochodzi z 1404 roku. Leksem ten został zarejestrowany w płońskiej księdze sądowej w zeznaniu, które przytaczają autorzy słownika: *Yacom ya Szbeczycze sily ne vczinil <ani> wiwodl sz thancza*¹.

Pierwszym słownikarzem, który notuje hasło *taniec*, jest jezuita Grzegorz Knapiusz. W związku z dydaktycznym charakterem owego słownika, który służyć miał przede wszystkim wykreowaniu pewnej wersji rzeczywistości językowej, nie uwzględnił w nim Knapiusz szczegółowej definicji *tańca*. Staje się on jednak podstawą trzech artykułów hasłowych [5: 1: 1136]: w pierwszym z nich tańcowi przypisuje znaczenie ‘tańcowanie’, w drugim – ‘śpiewanie taneczne’, trzeciej to kolokacja *taniec w koło*. Co ciekawe, notujący liczne frazeologizmy Knapiusz nie uwzględnił żadnego frazeologizmu z interesującym nas leksemem.

M. A. Trotz w słowniku o kilkadziesiąt lat późniejszym również nie definiuje dokładnie, czym *taniec* jest, podaje natomiast niemiecki i francuski odpowiednik tego wyrazu, a następnie – przykłady użycia [6: 2295]. Można z nich wywnioskować, że wyrazem tym nazywano i ruch, i muzykę: *taniec Polski, Angielski; gray, śpieway mi ten taniec; taniec w koło*².

O wiele więcej znajdujemy w słowniku S. B. Lindego. Przypisuje on bowiem tańcowi trzy znaczenia [7: 3: 599–600]: 1. ruch; 2. muzyka; 3. walka, bitwa. O ile pierwsze dwa są dosyć oczywiste, o tyle trzecie jest intrygujące – bo metaforyczne. Metafora ta zapewne opiera się na wspólnym elemencie walki i tańca, jakim jest rytm. Takie same definicje znajdują się w SWil [8: 2: 1692].

Autorzy SWar pokusili się o wynotowanie siedmiu znaczeń *tańca* [9: 7: 18–19]: 1) ruch; 2) taniec marsowy; 3) taniec śmierci; 4) taniec szkieletów; 5) muzyka; 6) taniec św. Wita; 7) taniec tatarski (‘walka z niedźwiedziem’). Należy jednak zauważyć, że trzy z nich (nr: 2, 3, 4,) to metafory funkcjonujące już w XIX wieku jako frazeologizmy, dwa razy zaś staje się

¹ *Najdawniejsze księgi sądowe mazowieckie* Warszawa 1920 Tow. Nauk. Warszawskie. I Księga ziemiska płońska 1400-1417 Wyd.... Marcei Handelsman.

² Dwa ostatnie przykłady zostały przez niego skopiowane z SKnp.

taniec komponentem terminu lub quasi-terminu: medycznego (6,) i myśliwskiego (7,). Dosłowne, nieprzenośne znaczenie tańca to zatem jedynie 'rodzaj ruchu' i 'muzyka' – to ostatnie umieszczone zostało dopiero na piątej pozycji. Zauważyć jednak należy, że swoisty skarbiec językowy, jakim jest SWar, poświadcza istnienie różnorodnych typów tańców: *polski, angielski, biały, niewieści, konopny, zbójecki, gęsi, hajducki, łażony, drobny*.

W SDor znajdujemy *taniec* w trzech znaczeniach [10: 9: 40–41]: 1) 'ruch'; 2) 'muzyka', 3) 'zabawa taneczna'. Przy czym to trzecie z nich pojawia się po raz pierwszy właśnie w tym słowniku. Doroszewski notuje ponadto frazeologizmy, do których odniosę się poniżej. Mirosław Bańko do trzech znaczeń zanotowanych przez Doroszewskiego dodaje czwarte, które jest jednak... frazeologizmem: "do tańca i do różańca" [11: 2: 807]. W słowniku Stanisława Dubisza znajdziemy tylko dwa znaczenia – takie, które towarzyszą *tańcowi* od zawsze [12: 4: 767]: 1) ruch; 2) muzyka.

Definiowanie *tańca* (analizowałam znaczenie 1) 'ruch') przez leksykografów nie zawsze wyglądało tak samo. M. A. Trotz w ogóle tej definicji nie podaje. Co ważne: nie jest to w jego słowniku regułą – podaje bowiem znaczenia słów niejasnych. Skoro definicji *tańca* nie podał, możemy wysnuć wniosek, że w połowie XVIII wieku, gdy słownik ten powstawał, taniec był tak popularny, że autor (w myśl zasady "koń, jaki jest, każdy widzi") nie czuł potrzeby wyjaśniania, czym on jest. Dlaczego więc późniejsi leksykografowie *taniec* definiują? Moim zdaniem, wynika to z nowocześniejszej niż u Trotza metody leksykograficznej – z założenia wyjaśniają oni znaczenie wszystkich haseł. W słownikach powstałych po STr *taniec* jest definiowany w taki sposób, że podaje się związane z nim rzeczowniki, w dużej mierze gerundia: *tańcowanie, skakanie podług muzyki, pochod, ruch* (SL i SWil); *pomykanie w takt muzyki, płąsy* (SWar). Znaczna zmiana w konstrukcji definicji widoczna jest w SDor: 'rytmiczne ruchy ciała, zwłaszcza nóg, wykonywane w takt muzyki jako rozrywka towarzyska lub jako forma obrzędowa'. Mamy więc do czynienia z definicją opisową, która pojawia się jeszcze później w słownikach SBań, SDub. Nie można jednak twierdzić, że zmiana sposobu definiowania *tańca* była w tym wypadku podyktowana czynnikami zewnątrzjęzykowymi. Wynika ona z takiej, a nie innej, metody leksykograficznej zastosowanej przez twórców słowników. Jest to zatem zmiana mówiąca o zwyczajach leksykograficznych, a nie obrazie tańca utrwalonym w języku.

Związki frazeologiczne. W *Wielkim słowniku poprawnej polszczyzny* pod red. Andrzeja Markowskiego [13: 1700] czytamy, że "Związki frazeologiczne (to) utarte, tradycyjne połączenia wyrazowe, odtwarzane w całości tak samo, jak pojedyncze wyrazy danego języka". Wśród nich wyróżniane są związki stałe i łączliwe. W niniejszej analizie zajmę się jedynie tą pierwszą grupą związków.

Dane leksykograficzne wyekscerpowane ze słowników świadczą o tym, że w języku funkcjonują związki frazeologiczne stanowiące swego rodzaju

continuum: nadal mówimy bowiem *taniec św. Wita* ‘płaszawica’ (SL, SWil, SWar, SDor, SBań, SDub, SSKor, NKJP) *taniec śmierci* (SL, SWil, NKJP), *tatarski taniec* ‘szyk bojowy Tatarów’ (SL, SWil, NKJP), *niedźwiedzi taniec* ‘niezgrabny’ (SL, NKJP) czy *biały taniec* (NKJP), jednak ten ostatni odnosimy tylko do tańca, do którego panie proszą panów, a nie pamiętamy już, że dawniej nazywał się tak również taniec niewiast po oczepinach panny młodej.

Wiele dawnych wyrażen w ogóle wyszło z użycia, m. in.: *kozacki taniec* ‘rzecz dzika, nie według porządku’ (SL, SWar), *marsowy taniec* ‘bitwa, walka’ (SL, SWil, SWar, KPH), *djabli taniec* ‘trąba piaskowa’ (SWar). Nie zachowały się także powiedzenia, np.: *ze psy w rząd, z kotkami w taniec* ‘za pan brat’ (SWar); *gdzie radzi ostrzem grają, śmierć taniec zawodzi* (SWar); *i niedźwiedź musi w taniec, wzięwszy na nos kaganiec* (SWar); *szynk bez muzyki, wóz bez smarowidła, taniec bez dziewczki za nic nie stoi* (SL, w SWar – krótsza wersja, bez pierwszej frazy); *Żyd chrzczony, wilk chowany, przyjaciel jednany, tak trwają, jako babi taniec i deszcz ranny* (SL, SWar) (lub w wersji krótszej *deszcz ranny, gniew panny i taniec baby niedługo trwają* – SWar). Natomiast współcześnie powstały także nowe frazeologizmy, jak choćby: *chocholi taniec* ‘otępienie, marazm’ (SBań, NKJP), *taniec na wulkanie* ‘beztroskie zachowanie mimo nadchodzącego niebezpieczeństwa’ (SDub, NKJP), *odbić kogoś w tańcu* ‘odebrać partnera, partnerkę’ (SDor, SSKor, NKJP). Powyższe dane dobrze obrazuje niniejsza tabela:

	SL	SWil	SWar	SDor	SBań	SDub	SSkor	NKJP	KPH
<i>taniec św. Wita</i>									
<i>taniec śmierci</i>									
<i>tatarski taniec</i>									
<i>niedźwiedzi taniec</i>									
<i>biały taniec</i>									
<i>kozacki taniec</i>									
<i>marsowy taniec</i>									
<i>djabli taniec</i>									
<i>ze psy w rząd, z kotkami w taniec</i>									
<i>gdzie radzi ostrzem grają, śmierć taniec zawodzi</i>									
<i>i niedźwiedź musi w taniec, wzięwszy na nos kaganiec</i>									
<i>szynk bez muzyki, wóz bez smarowidła, taniec bez dziewczki za nic nie stoi</i>									
<i>Żyd chrzczony, wilk chowany, przyjaciel jednany, tak trwają, jako babi taniec i deszcz ranny</i>									
<i>chocholi taniec</i>									
<i>taniec na wulkanie</i>									
<i>odbić kogoś w tańcu</i>									

frazeologizmy obecne dawniej i współcześnie

frazeologizmy dawne

frazeologizmy współczesne

Ciekawe są również te frazeologizmy, które powstały dawniej, przetrwały do dziś, ale zostały na różne sposoby zmodyfikowane. Dawniej było tylko wyrażenie *ani do tańca, ani do różańca* (SL, SWil, SWar, SDor, SSkor) – dziś już w zasadzie niespotykane, a od II poł. XX w. notowane w wersji "pozytywnej" – *i do tańca, i do różańca* (jako pierwszy notuje je SDor). Dawne *on na to jak na taniec* (SL, SWar) zostało zastąpione przez *on na to jak na lato*, a zamiast stwierdzić, że *u tego tańca dwa końca* (SL, SWar), powiemy dziś *ten kij ma dwa końce*.

Wnioski. Powyższa analiza pokazuje, że 'ruch' i 'muzyka' to podstawowe znaczenia *tańca*, które w świetle badań leksykograficznych nie zmieniają się od XV do XXI wieku. Wniosek ten jest oczywisty, jeśli uświadomimy sobie, że taniec, tańczenie jest formą ruchu, któremu zawsze towarzyszy muzyka, a przynajmniej rytm. Z biegiem czasu powstawały kolejne znaczenia *tańca*, często tworzone przez podobieństwo pod pewnym względem tańca i danego desygnatu (np. *marsowy taniec*). W większości są to frazeologizmy. W SDor zostało poświadczono nowe znaczenie – 'zabawa taneczna', na co zapewne miał wpływ fakt, że wtedy takie "chodzenie na tańce" było popularne. Natomiast w słowniku z początku XXI wieku wraca się do niejako "pierwotnych" znaczeń *tańca*.

W sposobie definiowania *tańca* widać pewne różnice. Dawne słowniki podają synonimy, współczesne tworzą opis. Jednak uważam, że tylko w kontekście STr można mówić o celowym pominięciu definicji motywowanym tym, że *taniec* miał wówczas znaczenie oczywiste. W wypadku pozostałych słowników na kształt definicji miały wpływ ogólne założenia autorów dotyczące budowy artykułu hasłowego.

Uważam, że najbardziej zmieniała się frazeologia związana z tańcem. Wiele dawnych związków zanikło, a współcześnie tworzone są nowe. Niektóre jednak przetrwały do dzisiaj w niezmienionej formie. Jest także kilka współczesnych frazeologizmów, które wprawdzie nie mają takiej samej postaci jak ich dawne odpowiedniki, jednak bardzo łatwo można wskazać źródła, z jakich zostały przekształcone. Na koniec można zatem stwierdzić, że taniec tak w języku, jak i w życiu stanowi swego rodzaju *constans* – wartość stałą, niezmienną, towarzyszącą człowiekowi w różnych sytuacjach i pobudzającą jego wyobraźnię na tyle, aby tworzył on "taneczne metafory" ostające się w języku w postaci frazeologizmów.

Bibliografia

1. Brückner A. Słownik etymologiczny języka polskiego. – Warszawa: Wiedza Powszechna, 1957. [SBr]
2. Boryś W. Słownik etymologiczny języka polskiego. – Kraków: Wydawnictwo Literackie, 2005. [SBor]
3. Długosz-Kurczabowa K. Wielki słownik etymologiczno-historyczny języka polskiego. – Warszawa: Wydawnictwo Naukowe PWN, 2008. [SDK]

4. Urbańczyk S. (red.). Słownik staropolski. – Kraków: IJP PAN, 1953–2002. – T. IX. [Sstp]
5. Knapiusz G. Tezaurus polono-latino-greacus. – Kraków 1621. – T. I. (http://www.mimuw.edu.pl/polszczyzna/Knapski/Knapski_DjVu/) [SKnp]
6. Trotz M. A. Nowy dykcjonarz, to jest mownik polsko-niemiecko-francuski... – Lipsk, 1764. <http://ebuw.uw.edu.pl/dlibra/doccontent?id=802&dirids=1>. [STr]
7. Linde S. B. Słownik języka polskiego. – Warszawa, 1807–1814. –T. III. – <http://kpbc.umk.pl/publication/8173>. [SL]
8. Zdanowicz A. (red.). Słownik języka polskiego. – Wilno, 1861. –T. II. – <http://eswil.ijp-pan.krakow.pl/>. [SWil]
9. Karłowicz J., Kryński A. A., Niedźwiedzki W. Słownik języka polskiego. – Warszawa, 1900–1927. – T. VII. <http://ebuw.uw.edu.pl/dlibra/docmetadata?id=236&dirds=1&tab=3>. [SWar]
10. Doroszewski W. (red.). Słownik języka polskiego. – Warszawa: Wydawnictwo Naukowe PWN, 1958–69. – T. IX. – <http://doroszewski.pwn.pl/>. [SDor]
11. Bańko M. (red.). Inny słownik języka polskiego. – Warszawa: Wydawnictwo Naukowe PWN, 2000. – T. II. [SBAń]
12. Dubisz S. (red.). Uniwersalny słownik języka polskiego. – Warszawa: Wydawnictwo Naukowe PWN, 2003. – T. IV. <http://usjp.pwn.pl/>. [SDub]
13. Markowski A. (red.). Wielki słownik poprawnej polszczyzny. – Warszawa: Wydawnictwo Naukowe PWN, 2005. [SMar]

***Ева Баргель, Моніка Креса. Поняття танцю в історичному
висвітленні (на матеріалі лексикографічних даних)***

Стаття є лінгвістичним дослідженням категорії танець.

*Користуючись словниками та корпусом текстів, автори з'ясували
значення, яке має поняття танцю і яке йому приписувалося.*

*Проаналізовано спосіб дефініції танців у словниках від XV до XXI
століття. До аналізу залучені фразеологізми, що пов'язані з танцем,
для дослідження їх уживаності.*

***Ewa Bargiel, Monika Kresa. "Dance" Concept in Historic Perspective
(based on lexicographic data)***

*The aim of this paper was to present the word dance from the linguistic point
of view. In our research we used dictionaries, 15th through 21st centuries,
and text corpuses in order to study the changes in defining the word 'dance'.
Dance-related phraseological units have been incorporated in the research
to investigate their frequency.*